

TAST: *La muntanya. Entre la màgia i el desig*

[Fragment del capítol 2: “L’èpica de les primeres gestes”]

Vist en perspectiva tinc ben clar que a la muntanya no he fet res de l’altre món i que sempre he intentat gaudir al màxim del que feia i que els demés també ho fessin amb mi. Però és inevitable pensar en els inicis i recordar el que en aquells moments consideràvem com belles gestes de caràcter èpic del nostre més que incipient alpinisme. Per això, si volem mirar endarrere, hem d’anar al començament de tot, allà on estava tot per experimentar i on semblava que ho teníem tot a l’abast de la mà.

Hi ha èpoques a la vida on tot és descoberta, on tot sembla possible i la passió es desborda i els límits es fan molt difusos. Sortint de l’adolescència amb les hormones disparades i encetant la joventut, anar a la muntanya era realment tota una aventura i a l’hivern fins i tot una quimera.

[...]

Una de les primeres aventures, amb només disset anys, d’aquelles que deixen petjada per tota la vida, va ser en un final de desembre dels inicis dels setanta en què hi havia molta neu al Prepirineu. Vam anar quatre amics en tren fins a Sant Joan de les Abadesses i d’allà cap a Ogassa, Prat del Pinter i Sant Martí de Surroca, on ja estava ben nevat. Al passar per la casa de Bac de la Roda ja se’ns va fer de nit i una mica més amunt ja es va posar a nevar, de manera que arribar al refugi forestal Montserrat ja va ser tot una odissea, aconseguida després de donar uns quants tómbos en la negra nit i de passar alguns moments de certa angúnia. Al dia següent ja no nevava i el cel grisós no ens donava molts bons auguris, però volíem anar a agafar el tren a Ribes de Freser i per tant vam haver de pujar a coll de Pal. Després de dubtar algun moment

de si anar directament cap a Pardines, vam enfilem cap a ponent per la llarga carena del Puig Estela, que era un autèntic mató de neu, on el vent cada vegada ens dificultava més la marxa fins arribar al punt d'haver d'arrossegar-nos a quatre grapes en alguns trams per a poder avançar. Val a dir que no portàvem ni piolet ni grampons, però anàvem armats amb estris molt estranys: jo en concret portava un cavaguet on en un cantó hi havia una petita pala tipus piolet i en l'altre hi havia dues punxes allargades en forma de U que anaven de meravella per arrapar-se a la neu quan aquesta estava endurida. Amb molta cura i sense perdre contacte visual entre els quatre vam aconseguir pujar al cim del Puig Estela i entremig del torb, reptant per la neu amb tota la precaució del món, vam poder baixar per la carena oest fins a la portella d'Ogassa. La primera idea era pujar al Taga però amb el desgast tan brutal que havíem tingut, físicament i mentalment, vam optar pel seny i vam baixar cap a l'ermita de Santa Magdalena i d'allà cap a Pardines i Ribes, per agafar el darrer tren cap a Barcelona. Un final feliç que ens va deixar exultants però que malgrat la nostra mínima experiència ens va servir per començar a aprendre de la cruesa de l'alta muntanya hivernal. Ara en diríem imprudència o insensatesa però en aquell moment va ser una bona lliçó de per vida per als quatre.

[Fragment del capítol 4: "Moments crítics"]

Érem a primers de juny, en una Segona Pasqua en què hi havia molta neu i estàvem acampats a l'estany d'Orédon, al massís de Néouvielle. Vam anar al pic de Cap de Long, quan encara existia la petita gelera de Pays Baché, una ascensió llarga i entretinguda, amb un tram final una mica delicat. Al tornar per l'embassament de Cap de Long, ja al migdia, vam optar per travessar-lo per la seva vorera orientada al nord, seguint unes

traces que anaven ben a prop de la seva superfície mig gelada. Quan ja portàvem un bon tros, un grup que flanquejava molt més amunt que nosaltres va provocar un petit despreniment de neu que a mesura que anava baixant es feia cada vegada més gran fins a convertir-se en una allau. La vam veure al damunt i reaccionarem d'immediat, com millor ens va semblar: el primer company que anava al davant va fer una diagonal de baixada i se'n va sortir pels pèls, el del mig va intentar fer el mateix però va ser envestit per l'allau i jo que anava al darrere vaig canviar de sentit els esquís per fer també una diagonal de baixada però per evitar anar a parar al recorregut de l'allau. El company arrossegat per l'allau va baixar uns quants metres entremig de la neu, i es feia visible només en alguns moments. Finalment la neu el va llençar al damunt de la superfície gelada de l'embassament que per la força de l'impacte es va trencar, de manera que el company es va trobar al mig de l'aigua ja sense els esquís posats, va aconseguir nedar uns metres fins que es va abraçar a una mena d'iceberg i allà es va quedar ben arrapat, amb prou moral encara per no voler desprendre's de la motxilla. Ràpidament vam baixar fins a la vorera, vam llençar una corda amb un llaç al company que seguia tossut sense voler abandonar els seus estris, se la va passar per sota els braços i entre els dos que érem el vam anar estirant fins a portar-lo a la vorera. Molt espantats però amb la gran satisfacció d'haver rescatat al company de l'aigua, vam veure com el nostre amic mostrava una energia enorme, la que li havia salvat la vida, però que en veure's sense perill es va deixar anar i malgrat tenir posada tota la nostra roba seca que vam poder no deixava de tremolar de manera frenètica. Aquest va ser el final feliç de l'accident que ens va fer reflexionar molt i que sobretot ens va fer veure dues coses: que havíem de comprar un ARVA (DVA) cadascun i que havíem de formar-nos seriosament en temes de nivologia i allaus.